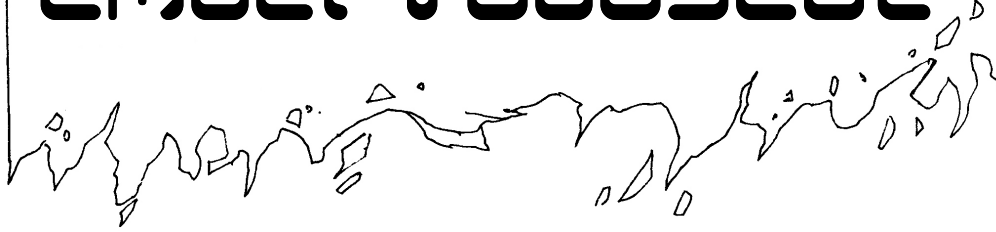

Bolyki Tamás

Embervadászat

Hatalmas, rejtett fényforrásoktól megvilágított terem. Ablak nincs, s a levegő kékesen vibrál. Az izgalom a tetőfokra hág, a feszültség lassan elviselhetetlenné válik. A több ezer fiú kísérteties, néma csendben áll. Akik az imént még izgatott találgatásokba merülve ültek a padlón – itt sohasem voltak székek vagy egyéb berendezési tárgyak –, most dermedten figyelik a terem távoli részét. Test test mellett, néhol szorosan összehúzódnak, máshol szellős hézagokat hagyva az egyes csoportok közt. Mindenkin gyűrött, verejtékkal átítatott különféle színű egyenruhák. A levegő immár fullasztó; a légkondicionáló sem tud megbirkózni a csípős izzadságszaggal.

Lassan körbepillantok; nehéz elszakítani tekintetem *arról* a pontról. Körülöttem néhány csoporttársam. Ré, Lars, Artek és Ralf hol egymást nézik idegesen, hol *azt* a helyet. Egyedül Paul áll mozdulatlanul, mint akit gránitból faragtak. Nem szorítja ökolbe a kezét, arca nem rángatózik görcsösen, inkább valami fensőbbeséges nyugalom árad el rajta. Ő a legtökéletesebb köztünk.

Ösztönösen közelebb húzódunk egymáshoz, pedig egyikünk sem remélhet segítséget a másiktól. Most nem.

Rémület önt el, ismét a terem vége felé fordítom a fejem. Ott, az egész falat betöltő képernyő még üres. *Istenem, bár így is maradna!* De ez még sohasem történt meg. Mindig, mindig mutatott egy arcot.

Várjuk a döntést. Testem verejtékben fürdik, gyomrom összeszorul, szívemet torkomba löki a rettenetes félelem. Agyamból minden mást kiszorít a könnyörgés.

Ne én legyek az! Ne én!!!

És ekkor a képernyő villogni kezd...

● A Szertartásra száznaponként kerül sor itt, a *Fiúk Városában*. A *Lányok Városa* a Ganümedész túlsó féltekéjén található, legalábbis egyesek ezt állítják. Szerintem ez csak legenda. Közülünk még senki sem járt ott.

Húszéves korunkig el sem hagyhatjuk a Város területét, a gyakorlatok kivételével természetesen. Húszévesen az embert a rendfenntartó robotok kikísérik a kupolán kívülre, az ürrepülőterre, berakják egy rakétába, és irány a Föld.

A Városban csak gyerekek és robotok élnek, illetve laknak. Robotok tanítják nekünk a harc ezernyi titkát. Ez persze nem azt jelenti, hogy teljes egészében gépek uralkodnak rajtunk; megosztják ezt az élvezetet néhány, csak a képernyőkön jelenlévő katonatiszttal, akik a Jupiter körül keringő űrállomásról ellenőrzik nagyobb hadgyakorlatainkat.

☉ A hatalmas képernyő villogása elvakít. Hunyorogva pislogok és érzem, mindjárt megpattan bennem valami a feszültségtől. Az ernyőn lassan összeáll a kép... Összeszorítom a szemem, hogy ne lássam. Ha az előbb kísérteties volt a csend, most olyan, mintha egyedül lebegnék a világűrben... Aztán megkönnyebbült sóhaj hullámzik végig a termen, és én felpillantok.

Nem!!!

Rémülten nyögök fel; ez nem lehet! A háromdimenziós kép szinte ráborul a teremre. Akkor készült rólam, amikor betöltöttem a tizenhatodik életévetem.

– A *Kiválasztott* Timothy Brand, a tizenhat évesek kasztjából – recsegi szenvtelenül egy géphang a hangszórókból.

Végem van!

☉ Kétévesen kerültem ide, mint mindenki, és idáig abban reménykedtem, hogy négy év múlva kijutok ebből a pokolból, elindulok a Földre, hogy teljes jogú tagja legyek a Hadseregnek. Ott talán elviselhetőbb lenne az élet, bár jól tudom, hogy nem nekem való. De az ittenitől csak jobb lehet.

Aki ide kerül, hamar megtanulja, mi a vak engedelmesség, az esztelen bátorság, s minden olyan emberi érzést kiölnék belőle, amire egy katonának nincs feltétlenül szüksége.

Legfőképpen pedig a harc élvezetét sulykolják belénk.

Itt kezdődtek megpróbáltatásaim. Félttem a küzdelemtől, undorodtam a vértől, s kétségbeesett rémülettel forogtam az oktatórobotok között. Először ősrégi fegyverek használatát kellett elsajátítanom. Buzogány, tőr, kopja... Utáltam ezeket a vad, kegyetlen tárgyakat, már a nevüktől is megborzongtam. Ez persze nem maradhatott ennyiben, s hogy megkedveljem a fegyvereket, a robotok bedugtak egy holoszobába, és negyvennyolc órán keresztül rémfilmeket vetítettek nekem. Vademberek csatáztak egymással, patakokban folyt a vér, végtagok repültek szerte, csontok recsegték...

Eszméletlenül szedtek ki a medicinrobotok.

☉ Kétségbeesetten nézek körül. Csoporttársaim pillantásának keresztüzében állok. Szemükben az elkövetkező órák gyönyörűsége csillog, s már nem figyelnek az adataimat soroló géphangra. Egyetlen vágyuk, hogy ők adjanak át a robotoknak a *Barlang* előtt.

A rémület megbénít, s lassan tudatosul bennem, hogy immár halálos ellenségeim gyűrűjében állok.

☉ Már napokkal a *Szertartások* előtt gyógyszereken éltem. Főleg azóta, hogy betöltöttem a tizenhatot. Tizenhat éves kora után ugyanis mindenki lehet *Kiválasztott*. Előbb nem.

Két medicinrobot volt mellém rendelve; nélkülük aligha tudtam volna lábra állni. A *Szertartástól* való félelem szinte megőrzített.

Tudom, más is fél. Egyesek az egészségügyi szobákból lopott narkotikumokkal próbálnak menekülni félelmük elől. A rendfenntartó robotok általában elkapják őket, és alaposan ellátják a bajukat. A medicinrobotok pedig szépen kijózanítják a fiúkat a *Szertartásra*. Erről az ünnepről senki sem hiányozhat.

☉ – Tim... – hallom valami szakadékon túlról, és megbénult érzékszerveim lassan

működésbe lépnek. Artek áll előttem, arcán tétova vigyorral néz le rám. Egyidősek vagyunk – ezért is tartozhatunk egyazon csoportba –, mégis egy fejjel magasabb tőlem. Felém nyúl, megragadja a vállam.

– Timmy – mondja ismét biztatóan. Összerándulok hangjától, valami kellemetlen érződik benne, de hogy pontosan mi, azt magam sem tudom. Erősebben szorítja a vállam.

– Hagyjál! – próbálom lerázni magamról riadtan.

– Ne félj!

Ujjai vállamba mélyednek, a fájdalom áttöri bémult gondolataimat, és agyamba robban. Valaki felénk fordul, talán egy jó bunyó reményében, rám mereszi szemét, arca megnyúlik, pattanásai felragyognak.

– A *Kiválasztott!* – kurjantja el magát fülsértően mutáló hangján, mire pillanatokon belül tucatnyian fordulnak felénk. Artek baljával továbbra is engem tart, míg jobbával visszakézből képen törli a pattanásos fiút, aki három társának szédül. Kettőt magával sodor a földre, ám a harmadik elkapja Artek kezét, és magával rántja csoporttársamat. Ő viszont engem markol erősen, és én a körénk gyűlő srácoknak vágódom. Egy pillanatra feltűnik Paul, aztán érzem, hogy Artek ujjai leválnak rólam. Valaki felém ugrik, de mielőtt elérne, másvalaki az arcába öklöz.

Szédelegve kapaszkodom egy nadrágszárba, aztán megpróbálok odébb állni a kibontakozó tömegverekedésből, ám ekkor valaki belém csimpaszkodik. Lábam mellett szitkozódva kecmeregnek fel a földre döntött srácok. Véletlenül fejbe rúgom az egyiket, miközben hátrarántott könyökömmel gyomron vágom a belémcsimpaszkodót. Felhördül, és hátulról tarkómra sújt. Megfordulok, és fellendített bal lábammal megpróbálok az arcába rúgni, ám egy ököl az enyémbe mászik, és kirúgják alólam a jobb lábam. Szemöldököm felreped, vér folyik szemembe, és egy feltápászkodó fiú fejére esek. Körülöttem már egymást csépelik támadóim; ezt kihasználva felugrok, és ököllel, könyökkel török utat magamnak az ajtó felé.

– A fegyvereket mindenki a bejáratnál kapja meg – recsegi fejünk felett a géphang.

Tovább tülekszem, lépésről lépésre fúrom át magam a verekedők köré nyomakodó tömegen. Mindenki a verekedést akarja látni, rám senki sem figyel. Végre átjutok a sűrűjén, már látom a sárga falban az ajtó zöld négyszögét, amikor kiáltás harsan mellettem.

– Hé, ez a *Kiválasztott!*

Legalább tízen ugranak utánam. Előrevetem magam, átsiklok három bámuló gyerek közt.

– Kapjátok el! – hangzik az elkésett kiáltás.

Elöttem az ajtó. Tudom, hogy nincs időm megvárni, amíg az automata kinyitja nekem. Szerencsére silány, műanyag szerkezet, mert gyakran kell cserélni. Másfél méternyire lehetek tőle, amikor elrúgom magam a padlótól. Vállammal csapódom neki, s a ronda, zöld műanyag recsenve darabokra törik.

● A *Kiválasztottnak* egyáltalán nincsenek esélyei. Sokszor a teremből sem jut ki, miután feltűnt a képe az ernyőn. Ilyenkor fegyverek nélkül dől el a küzdelem. Hiába védekezik a *Kiválasztott*, a hatalmas túlerő perceken belül legyűri. Erre az esetre az ajtó előtti folyosón több tucat rendfenntartó- és medicinrobot áll készenlétben. A verekedéseknek azonban így is sok a sérültje.

Ha a *Kiválasztottnak* sikerül kimenekülnie a teremből, akár egy-két napig is bujkálhat. Ilyenkor az *Agy* a Város minden lakosának kiutal egy sugárpisztolyt, amellyel

persze senkit sem lehet megölni, de a találat mennyiségétől függően az áldozat hosszabb-rövidebb ideig elkábul.

A *Kiválasztottra* bárki rálöhet, hogy azután a *Barlang* előtt átadja őt a robotoknak. A két robot aztán bekíséri a *Kiválasztottat* a *Barlangba*. A gépek mindig visszatérnek az áhítattal várakozó tömeghez, a fiú azonban örökre bent marad.

Hogy mi van a *Barlangban*? Ezt csak a *Kiválasztottak* tudják.

☉ Műanyagdarabkák záporától kísérve repülök a folyosóra, egyenesen egy medicin-robot fémtestének. Fején kigyullad egy piros lámpácska, és csipeszujjaival a karomon kezd matatni. Rémülten ellököm magam tőle, pedig a *Kiválasztottra* csak emberek emelhetnek kezét. Ez a gép is békésen álldogál társaival az ajtóval szemben a falnál, mindössze sebeimet akarja felülvizsgálni... de erre nincs idő! Futásnak eredek a folyosón.

Úgy tűnik, a fehér falak a végtelenbe nyúlnak. Itt-ott megszakítja a folytonosságot egy-egy ajtó, de ettől a folyosó még nem lesz rövidebb.

És nekem végig kell rohannom rajta, hogy kijussak az épületből.

Engem nem fognak elkapni! Soha! Az nem lehet, hogy én is a *Barlangban* végezzem, amikor négy év múlva elrepülhetek a Földre! Nem, én nem pusztulok el!

Hirtelen megtorpanok egy szürke acélajtó előtt. A gyorslift! Rátenyerelek a villogó kék gombra, amikor eszembe jut, hogy a mellette lévő piros gombbal bármikor megállítható a szerkezet. *A fenébe!* Marad a mozgólépcső a folyosó végén.

Futás közben hátrapillantok. A robotok az ajtó helyén egymás után masíroznak a terembe. Ha szerencsém van, most éppen azokat püfölik, akik láttak kitörni a teremből.

Nem lassítok a folyosó végén sem, rávetem magam a lefelé tartó lépcsőre, és száguldok tovább, mert a lépcső tempója túl lassú. Mégis egy örökkévalóságnak tűnik, amíg leérek a kilencedik szintről a nyolcadikra. Aztán a hetedik és a hatodik között a lépcső egy hirtelen rándulással megáll. Egyensúlyomat veszítve zuhanok előre, ám az ezerszer gyakoroltatott mozdulattal tompítom az esést, és még abban a pillanatban felpattanok. Ekkor felzúg lábam alatt a motor, elindul a lépcső, és én megint elterülök. Az ösztönszerű mozdulat ismét segít, máris talpon termek.

Egyetlen másodpercre!

A lépcső nagyot rándul és leblokkol. Szédelegve már csak arra marad eröm, hogy arcom elé kapjam a kezem, aztán elvágódom. Az ütést még fel sem tudom fogni, máris újabbak követik, ahogy legurulok. Fejem nagyot koppan minden lépcsőfokon, fülem zúg, szemem előtt vörös karikák táncolnak. Végre leérek a hatodikra, néhány métert még gurulok a folyosón, majd elnyúlva maradok a hűvös gumipadlón. Már nemcsak szemöldökömből folyik a vér, arcomon is érzem meleg terjedését. Bal karomat meg sem tudom mozdítani; a zubbony ujjá cafatokban lóg rajta.

Nem adhatom fel ilyen hamar, tovább kell mennem! Itt elkapnak...

Tovább!

Négykézlábra emelkedem. Tudom, ha az épületből kijutok, már könnyebb lesz...

Aztán megpillantom a bakancsokat.

– Kedves tőled, hogy megvártál – mondja gúnyolódva egy hang felettem. Felpillantok rá. Fiatal, szőke fiú, legfeljebb tizennégy éves lehet.

– Megfelekedtél a lépcső vezérléséről és a mindenütt jelenlévő kamerákról – mondja még, aztán felém lendíti a lábát. A súlyos bakancs telibe találja gyomrom, ahogyan feltérdelni próbálok. Gyenge a rúgás, nem veszítem el az eszméletem. Hátraesve látom, hogy közelebb lép, aztán ökle az arcomba vág...

☉ Amikor magamhoz térek, még mindig a folyosón heverek. A srác mellettem áll, és alighanem azon tanakodik, hogyan cipeljen ki az épületből. A jutalom azé, aki átad a robotoknak a *Barlang* előtt.

Amíg a fiú töpreng, igyekszem erőt gyűjteni. Közben azon gondolkodom, hogyan tudott elkapni. A mozgólépcső vezérlőközpontja a kilencediken van, a kamerák képeit látva pedig pontosan kiszámíthatta, hogy mikor állítsa le és indítsa újra a lépcsőt... hát így nem volt nehéz...

Hirtelen hangokra figyelünk fel. A fiú előbb rám néz, észreveszi, hogy magamhoz tértem, aztán más köti le a figyelmemet. A mozdulatlan lépcsőn Paul, Ralf és Lars rohan felénk a hetedikről.

Ralf összevissza kiabál.

– Tarts ki, Tim, jövünk! – meg ehhez hasonlókat.

Fogvatartóm dühösen káromkodik, és szembefordul csoporttársaimmal.

Lars elrugaskodik a lépcsőről, teste átzúg a levegőn. A fiúnak nincs ideje elhajolni, ezért megpróbál Lars arcába öklözni, ami csak félig-meddig sikerül, mert Lars teste így is ledönti lábáról. A következő pillanatban már egymást tépik a földön. Paul hozzájuk ugrik, és egy jól kiszámított mozdulattal tarkón rúgja támadómat. Ralf engem segít fel a földről.

– Szarul nézel ki. Jól vagy?

– Nagyjából – nyögöm fájdalmas arccal tapogatva karomat.

– Járt tuds? – nézegeti lábamat. – Nem baj, segítünk... Öregem, micsoda szerencse!

Éppen meghatódnék, amikor észreveszem a derékszíján himbálódzó sugárpisztolyt. Ralf követi tekintetem, és zavartan elnémul.

– Gyerünk! – lépnek hozzánk társaink. Náluk is ott a pisztoly. Balsejtelmek gyötrnek. Miért is segítenének rajtam?

– Hová? – kérdezem tompa hangon, elkapva pillantásom a fegyverekről. Egymást nézegetik, aztán Ralf taszít rajtam egyet.

– Induljunk, itt nem vagyunk biztonságban.

Én azonban nem mozdulok. Ott állnak hárman körülöttem. Paul végre elszánja magát, és megszólal:

– Tim... ugye te sem akarsz, hogy más csoportbeli akassza le a jutalmat?... Hamarabb túl leszel rajta, úgysem neked való ez az egész.

– De én nem akarok túl lenni rajta! – kiáltom elkeseredetten. Kitérnék közülük, ám Lars és Ralf lefognak karomat. Kétségbeesve rángatózom a kezükben, és látom, hogy Paul lecsatolja derékszíjáról a sugárpisztolyt.

Abban a pillanatban kiáltás harsan felettünk.

– Ott vannak!

Mintha korbáccsal vágta volna végig rajtunk, úgy rándulunk össze. Mindannyian a hang irányába kapjuk a fejünket. Öten rohannak felénk a hetedikről a mozdulatlan lépcsőn. A húszévesek kasztjába tartoznak, hatalmas termetű, szögletesen mozgó fiú vezeti őket.

– Jaros – suttogja elszörnyedve Ralf.

– Pucoljunk, mielőtt kikészítenek! – Lars lábai megroggyannak. Jarosról azt terjesztik, hogy örült, szadista, aki nem ismer kegyelmet. Valaki azt mesélte, hogy amikor Jaros kicsi volt, a fülén keresztül férgek másztak az agyába, és ott megtelepedtek.

A medicinrobotok megpróbálták elpusztítani őket, de egy-kettő biztosan életben maradt, és amikor éhesek, Jaros agyát rágcsálják. Ilyenkor Jaros *rohamot kap*, rángatózik, és habzik a szája. Azt is hallottam, hogy a férgek befolyásolják Jaros gondolatait, azért olyan, mint aki megőrült. Jó, jó, tudom, hogy ez marhaság, de azért mégis...

Paul fegyvercsöve irányt változtat, Jarost veszi célba, aztán narancsszínű sugár szeli át a levegőt. Jarosnak a másodperc törtrésze alatt sikerül elhajolnia, s a sugár egyik borostás társát találja telibe. A fiú szinte azonnal összeesik, mögötte rohanó társa átugorja testét, ám a következőnek nincs szerencséje, és belebotlik. Estében magával ránt még egy fiút. Jaros közben ránk lő, de nem talál el senkit.

Hanyatt-homlok fedezék után nézünk. Lábunk körül sugarak csapódnak a fekete gumipadlóba. Az ötödik emeletre vezető lépcső kapaszkodója mögé vetjük magunkat, és négykézláb menekülünk lefelé. Fejünk felett lassan áthatolhatatlan lesz a sugárfüggöny, a műanyag falak szikrákat vetnek a becsapódáskor. Óvatosan mászunk, hogy a kapaszkodó nyújtotta védelmet maximálisan kihasználhassuk, ez azonban csak pillanatokig tart.

– Szöknek a piszkok! – kiáltja valaki.

– Naná, majd megvárunk, hülye! – morogja Ralf. Üldözőink megjelennek a lépcső tetején. Már nem érdemes négykézláb mászni, hát felpattanunk, aztán hajrá, előre! Mindenfelé sugarak cikáznak. Itt már hiába minden ügyesség, egyedül a szerencse segíthet rajtunk. Hirtelen megtorpanok; mellettem Lars minden átmenet nélkül elvágódik.

– Eltalálták! – üvölti mögöttem Ralf, és magával sodor, mielőtt bármit is tehetnék. Hátunk mögött vad diadalüvöltés rezgetteti meg a levegőt.

– Megvan!

Ekkor leérünk az ötödikre. Üveg- és műnyagszilánkok záporoznak ránk, ahogyan gyémántosan csillogó szikrákat vetve felrobban egy eltalált kamera. Paul hátraveti magát egy csavart rúgással, és már a levegőben tüzel. Ralf csípőből lő, különösebb célzás nélkül, csak úgy bele a tömegbe, a „valakit majd csak eltalál” elv alapján.

Egy srác össze is esik. Gazdátlan pisztoly reptül közénk; félrekapom a fejem. Paul és Ralf most már biztosan céloznak, míg a lépcsőn rohanó üldözőik erre nem képesek. Ismét elterül egy fiú – nem Jaros –, a másik kettő megpróbál összetüzet zúdítani ránk, kevés sikerrel. A sugarak szanaszét cikáznak, a falnak csapódva apró zöld és vörös szikrákra robbannak. Jaros fegyvere kiürül, és amíg ő ezen csodálkozik, egy jól irányzott sugár fúródik fekete zubbonya közepébe. Utolsó társa megtorpan, aztán menekülésre fogja a dolgot, ám nem jut messzire. Ralf biztos kézzel tarkón lövi, aztán felém fordul, vigyorogva rám kacsint, majd a kimerülten heverő Paul fölé hajol.

– Gyere! – rázza meg a vállát. – Tűnjünk el innen!

Paul azonban nem mozdul. Látom, ujjai görcsösen szorongatják a pisztoly markolatát. Ralf arcáról lehervad a vigyor.

– A francba... – morogja az orra alatt. – Na mindegy, legfeljebb nem fogunk osztozkodni...

A mondat belém vág, cselekvésre késztet. Ralf még mindig társunk mellett térdel. Nem akarom leütni, hát belerúgok a hátsójába, látom, amint keresztülesik Paulon, aztán már száguldok is a folyosón.

– Aúú...! – üvölt fel Ralf. – Megőrültél, Timmy?!

Felpattan, és utánam veti magát.

Ekkor rájövök végre, hogy mit kell tennem. Ez az emelet más, mint a föléje épültek. A folyosóról több ajtó is nyílik az épületen kívülre; ezen a szinten van ugyanis a

légsiklók legmagasabb állomása, mivel a járművek biztonsági okok miatt nem emelkedhetnek feljebb. Kívül a ház falán, a folyosó mellett széles párkány fut végig. Erre a párkányra ereszkedhetnek le a légsiklók.

Itt kijuthatok az épülethől! Az öröm megmámorosít, Ralfról is megfeledkezem.

– Állj meg! – bömböli mögöttem. – Hallod, te idióta!?

Hátrapillantok. Ralf hadonászva rohan felém, ám a sugárpisztolyt nem látom nála. A folyosó vége vészesen közeledik, de érzem, nincs annyi időm, hogy kiugorjak a légsiklóállomásra valamelyik ajtón. Ralf utolérne, és a csoportban ő a legjobb a közelharcban. Tudom, hogy mégis szembe kell szállnom vele.

Lassítok az iramon, közelebb engedem magamhoz. Ralf észreveszi, hogy csökken a távolság, és erejét megfeszítve gyorsít, méterről méterre közeledik hozzám. Már fülemből liheg, kinyújtja karját, amikor hirtelen a földre vetem magam. Elvileg nem lenne ideje kikerülni, ám tizennégy év alatt fantasztikus dolgokat tanítottak meg nekünk. Ralf egy tizedmásodperc alatt rájön a cselre, mielőtt én elterülnék a gumipadlón!

Balra ugrik ki, de elkapom a lábát, és ő is végignyekken a padlón. Egyszerre próbálunk felugrani, csak hogy amint elengedem a lábát, orrba rúg. A falnak szédülök, de máris ellököm magam, s Ralfnak vágódom. Megtántorodik, aztán mindketten elterülünk. Szerencsére ő kerül alulra. Gyorsan lemászom róla, és a legközelebbi ajtó felé vetem magam. Rátenyerelek az automata nyomógombjára, majd félreugrok. Ralf nagy lendülettel vágódik az ajtónak, amely abban a pillanatban becsúszik a falba. Csoporttársam kizuhan a párkányra. Keresztülugrom, majd a legközelebb pihenő nyitott légsiklóba vetem magam. Ralf feltápáskodik, és utánam ront. Lenyomom a jármű védőterét bekapcsoló gombot, és a robbanásszerűen kiterjedő erőtér a falhoz vágja Ralfot. Némi elégedettséggel nézem az orrából, szájából dőlő vért, és megtörlöm az arcom, vigyázva feldagadt orromra. Azt hiszem, én sem nézhetek ki különbül, nem beszélve a bal karomban uralkodó zsibbasztó fájdalomról.

Ujjaim végigzongoráznak a szenzoros kapcsolókon, metáلكék járművem felszívít és kilő. Néhány elkésett fiú rohan ki a párkányra elszántan lövöldözve utánam. A narancsszínű sugarak ártalmatlanul freccsennek szét védőernyőmön. Gúnyosan intek a srácoknak, aztán földközébe viszem a gépet, és kikanyarodom a toronyházak közül.

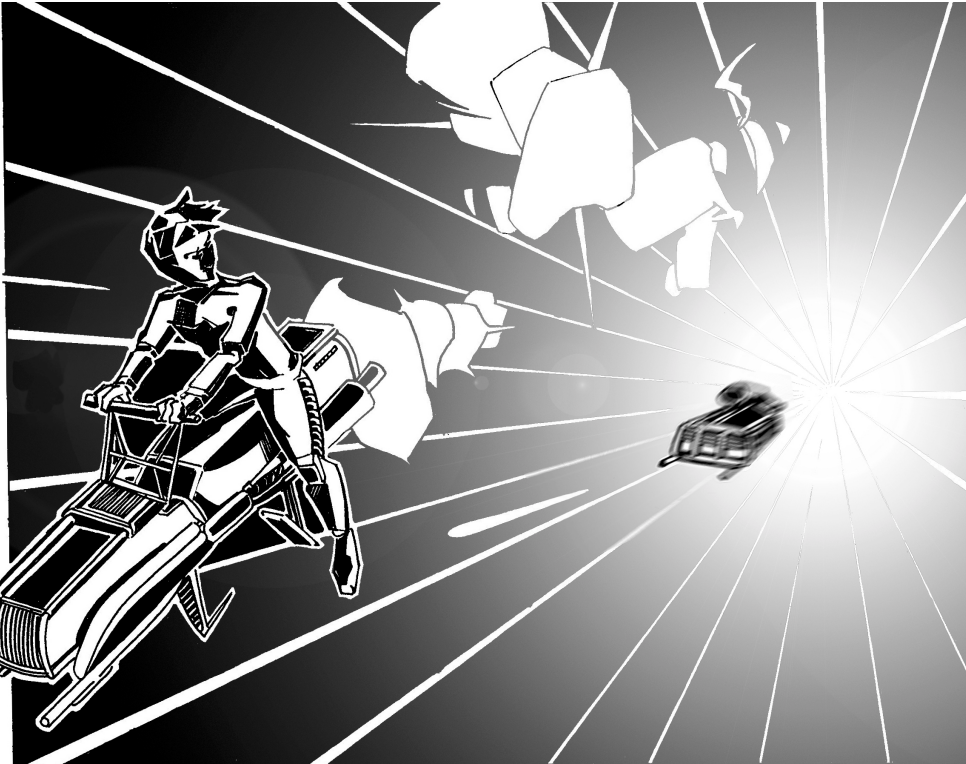
Lapos, zöldre pingált épületek közt húzok el – megannyi törpe másai a városra boruló kupolának. Tulajdonképpen egyetlen, félig a földbe ásott szobából állnak, amelyet félgömb alakú tető fed. A bejáraton vörös számok: a lakók megjelölései. Az én házikóm messzebb áll, majdnem a Város túlfelén. Igaz, a légsiklóval percek alatt odaérnék, van is pár holmi, amit szívesen magamhoz vennék, de tudom, hogy otthon fognak először keresni.

Lázasan töröm a fejem, hová menjek, hol tudnék elbújni? Egyelőre nincs használható ötletem, csak azt tudom, hogy össze kell zavarnom a nyomaimat. Így talán kihúzom, a házak között száguldozva negyven percig. Akkor elsötétítik a várost, „leszáll az éjszaka”. A sötétben több esélyem lesz.

A Komputerközpontnál balra fordulok. Állítólag ebben az épületben tanyázik az Agy, de ezt biztosan senki nem tudja. Ide csak robotok léphetnek be.

Amíg ezen elmélkedem, a távolban kékesen megcsillan valami. Attól tartok, légsikló lesz. Valóban, másodperceken belül megközelít! Növelem a sebességem, szélvészént zúgok el a bungalók közt, amikor az egyik mögül vad iramban egy újabb légsikló robban elő. Észvesztve kapok a magassági kormány után, gépem a magasba

vágódik. Elhúzok a fékező légsikló felett, annak négy utasa azonnal tüzet nyit rám, miközben gépük egy bungaló ajtajának ütközik. Az ajtó szilánkokra zúzódik, a légsikló odabent landol kisebb robbanások és fájdalmas kiáltások közepette.

Nem foglalkozom velük, inkább ismét földközelségbe viszem a gépem, mert fentről kilométeres távolságból is észrevehetnek. A másik légsikló továbbra is a nyomomban marad, sugárözönnel árasztva el. Nem tanultak társaik példájából: ahhoz ugyanis, hogy lövöldözni tudjanak, ki kell kapcsolniuk siklójuk védőernyőjét...

Még harmincöt perc az elsötétítésig! Nem tudom, kihúzom-e addig? Önbizalmam rohamosan csökken. Ha megélem is, mi lesz utána? Meddig bujkálhatok a Városban?... Örökös rettegésben, percnyi pihenés nélkül...

Megrázom a fejem, hogy elűzzem nyomasztó gondolataimat.

Lassan elérem a Város szélét, ahol a kupola elvágja a menekülés útját. Ezt elkezdve, befordulok az első keresztutcába. Ez az ötlet sem válik hasznomra. Egy betonhangár előtt sárga-piros légsikló libeg, két kissráccal. Alighanem őrszolgálatosok, mert ez egy fegyverraktár. A két gyerek azonnal tüzet nyit rám, majd mikor látják, hogy hiába, ők is üldözőbe vesznek. Eddigi kísérőim rájuk lőnek, ám ők ügyet sem vetnek a figyelmeztetésre. Örködni, mikor itt a *Kiválasztott*? A parancsnál erősebb a vágy, hogy ők kapjanak el. Egy ilyen szuper vadászatot nem lehet kihagyni!

A következő saroknál sikerül összeszednem újabb öt légsiklót. Valóságos hadsereg akaszkodott rám. Az újak egyesült erővel igyekeznek hátraszorítani a kicsiket, miközben egyikük a házikók fölé emelkedik, ahol nincs terepakadály. Mire észbe kapok, már a nyakamon van, közvetlenül védőernyőm felett. Nem merek gyorsítani, már

így is szinte ösztönszerűen irányítom a gépet, ezért aztán sűrű kanyarodásokkal próbálom lerázni magamról, kevés sikerrel.

Az utca végén három köztisztasági robot tűnik fel, a bungalók falát locsolják valamilyen vegyszeres oldattal. *Még ez is, hogy a fene vinné el őket!* Addig már csak egy keresztutca van hátra. Ott mindenképpen be kell fordulnom, mert a robotok mögött ismét raktár zárja el az utat.

Elérem a keresztutcát, félrerántom a kormányt. Ekkor pillantom meg az újabb légsiklót. Közvetlenül előttem áll, keresztben, hogy ne tudjam kikerülni! Feltetem a másik gép, de feltolom a kormányt. A két védőernyő felizzik a hirtelen találkozástól, légsiklóm megbillen. Akkorát rántok a kormányon, hogy kis híján kiszakad a műszerfalból, miközben testsúlyommal is igyekszem manőverezni. Járművem méltatlankodva az oldalára dől, és egy majdnem 180 fokos fordulattal kiszáguld a csapdából, idegtépő sivítással süketítve üldözőimet.

Mögöttem valaki telibe találja az utcasarki bungalót, a fal szinte szétrobban, mindenfelé törmelék zuhog. Szerencsénk volt, bekapcsolták a védőernyőt.

Ismét vízszintes helyzetbe billentem a légsiklót, fellökve az egyik előttem tébláboló robotot. A gép megpördül, hengeres teste egyik üldözőm védőernyőjének csapódik, lepattan, és egy ernyő nélküli járműben köt ki. Valaki felordít, vér freccsen a robot ezüstös testére, a légsikló keresztbe fordulva fékez. Sárga-piros társa a kissrácokkal egyenesen belerohan. Ők is kikapcsolták a védőernyőt. Az ütközés ereje egyiküket a földre veti, míg a másikat a levegőben kettészakítja egy légsikló. A fiú testének darabjai szétszóródnak az utca kövezetén.

A harmadik halott a keresztbe fordult légsikló utasai közül kerül ki. A járműből kirepülve csattanva vágódik egy bungalónak, koponyája szétnyílik, vére a zöld falon folyik lefelé. Két társa közül az egyik még mindig a lángoló roncsok közt küzd az életéért, míg a másik kitekeredett végtagokkal hever a földön.

Rosszullet fog el, gyomrom felkavarodik. Úristen, ezt én csináltam volna?! Megöltém őket? Én?? Tizennégy éve oktatnak a gyilkolásra, de még soha, soha nem öltem! Nem akartam!

Észre sem veszem, hogy lelassul járművem, míg egy erőteljes lökés rá nem ébreszt. Valaki hátulról nekem rohan, és lepattan a védőernyőről. A sikló meglódul velem, majd egy bungalónak taszítanak, de én egyre csak a holttesteket bámulom. Öszszeszorítom a szemem, és remegő kézzel megmarkolom a kormányt.

Le kell győznöd a gyengeséged! – mondja egy hang bennem, mintha oktatórobot lenne. – *Le kell győznöd önmagad, hogy életben maradj!*

Ismét megrándul alattam a sikló. Ketten rohannak belém, hogy falhoz kenjenek. Fejem majd' szétpattan a belső nyomástól vagy az *ideg feszültségtől*, ahogy a medicinrobot mondaná. Már egész testemben remegek.

– Rohadékok! – üvöltöm. – Nem fogok megdőglenni! Soha!

Valóságos rakétastarttal lő ki a siklóm a kavarodásból. Elöttem, az utca végén éppen bezárul a raktár kapuja; az épület falából kúszik elő az ütésálló műanyag lap. Egy tisztítórobot áll a vezérlőszerkezet mellett, mintha megsejtette volna, hogy a küzdelem átterjedhet a raktárra. Most megpróbálja menteni a készletet.

– Takarodj a fenébe! – ordítom a robotnak, de aligha ér el elektronikus füléig a parancs. Egyenesen a kaput célzom meg. Ütésálló műanyag? Na nézzük csak!

A robot az utolsó pillanatban félreugrik, és én hatalmas reccsenéssel átszakítom a kaput. Mint egy meteorbecsapódás, valamelyik légkör nélküli holdon!

Vaksötét fogad. Csörömpölve átszáguldok a polcokon, jobbra-balra döntve a vegyszeres palackokat és kádakat. A mennyezetig nyúló állványok és polcok között valóságos utcák lehetnek, de infraszemüveg nélkül ki látja ezeket?

Mögöttem reflektorok villannak fel. Na igen, a fiúk megtehetik, őket nem üldözi senki. Lassítok, és a sötétben óvatosan navigálok a polcok között, arra gondolva, hogy a csörömpölés elárulhat.

Az állványrengetegben kézilámpák villannak fel. Aha, néhányan gyalogosan kutatnak utánam! Leállítom a siklót, kikapcsolom a védőteret, és kiugrok a járműből. Csak ne volna ilyen sötét! De hát ide egyedül a robotok járnak be, és az ő infralencséjük feleslegessé teszi a világítást. Én viszont semmit sem látok. Tapogatózva haladok az állványok mentén.

Fel kell másznom valamelyik tetejére, ott sosem találják meg! Az ötlet felvillanyoz, óvatosan keresgélem a megfelelő állványt. Nem örülnék, ha kapaszkodás közben egy kád sósav ömlene a nyakamba! Ki tudja, mi minden van itt?

Egyszerre véget érnek az állványok, hiába tapogatom a levegőt.

– *Na még ez is!* – fakadok ki dühösen, és megfordulok. Azaz csak megfordulnék, mert közben valami gömbölyűre lépek és elvágódom. Rémulten igyekszem megkapaszkodni, ujjaim elérik az egyik állványt, megragadok valamit – és magamra rántom.

– Ó, a szentségit! – Hangomat elnyomja a robaj. Tíz-tizenkét doboz potyog a fejemre. Aligha üresek a súlyukból ítélve.

– Mi volt ez?! Ki az?

Többen is csörtetnek felém.

– Csak én vagyok, Joe! – próbálok blöffölni. Legalább ezer Joe él a Városban. Ha szerencsém van, minimum egy bejött utánam.

– Milyen Joe?

– Kihez szóltál?

A kérdések több felől záporoznak, miközben a fiúk egyre közelebb nyomulnak hozzám.

– Van itt Joe? – bödül el valaki.

– Ki vagy te? – kiabálnak vissza.

A fiúk megtorpannak; összezavarták egymást. Csendesen lapulva hallgatom őket. Addig jó, amíg egymással vannak elfoglalva.

– Ott a *Kiválasztott!*

Döbbsen kapom fel a fejem. Észrevettek? Narancsvörös sugárnyaláb cikázik át az állványok közt, majd messzire tőlem becsapódik. A találat nyomán tompa dörrenéssel felrobban valami vegyszer, szikrák pattannak a magasba. Ez se engem célzott, állapítom meg elégedetten.

– Te idióta, ránk gyújtod a raktárt!

– A *Kiválasztott!* Hallod, Ole, ott a *Kiválasztott!*

– Hé, Frankie, kigyulladtak a dobozok!

– Oltsd el!

– Én? Mi vagyok én?

– A *Kiválasztott!* Esküszöm, Ole, ez ő! Megismerem a hangját!

– És kivel beszélget, te hülye? A *Kiválasztott*nak nincsenek társai.

– Frankie, lángra kapott a polc.

– Gyerünk körbe!

- Ole, ez idejön!
- Maradj már csendben!
- Be akar csapni minket, Ole!
- Fogd már be a pofád!!!

A következő pillanatban ismét felvillan a narancsvörös sugár. Valaki felkiált, aztán egy pofon csattan, káromkodás és dulakodás zaja hallatszik. Fellélegzem, és megvizsgálom a fejemre potyogott dobozokat.

Kis híján felkiáltok meglepetésemben. Hiszen ezek nem dobozok! Ezek oxigén-tartályok!

Négy-öt kilósak lehetnek, rajtuk a szívócső. Csak éppen a légzőmaszk hiányzik a cső végéről. Alighanem itt lesz az is, valamelyik polcon. Agyamban egyre élesebben kezdenek kirajzolódni egy terv körvonalai. Ehhez azonban meg kell találnom a légzőmaszkokat. Tovább tapogatózom hát a polcokon, míg néhány méterrel odébb a fiúk vadul ütlegelik egymást.

– Kurva robotok! – motyogom magamban, vakon téblábolva. Végre! Úgy érzem, megtaláltam, amit kerestem, amikor egy jéghideg kéz fonódik csuklómra. Felordítanék az ijedtségtől, ám a kéz gazdája durván a számra tapasztja másik tenyerét.

– Most elkaptalak! – suttogja örömmel. Ellök a polctól, de a légzőmaszk a kezemben marad. A lekerekített sarkú maszk nem a legjobb fegyver, sok választásom azonban nincs. Nem futok el, messzire úgysem jutnék. Megmarkolom a légzőmaszkot, és a fiúnak rontok. Semmit sem látok. Ennek tudom be, hogy mielőtt elérném, akkora pofont kever le, hogy az egyik betonba ágyazott acélállványnak zuhanok.

– Hiába próbálkozol... Megdöglesz, úgyis megdöglesz. *A Kiválasztott* mindenkit megöl!

Érzem, hogy orromból ismét elered a vér.

– Te hülye – nyögöm ki –, én vagyok a *Kiválasztott*!

Talán váratlan szövetségest remélek benne, ezért adom ki magam. Nem tudom biztosan. Hihetetlen, de olyan jó volna!

– *A Kiválasztott*! – váratlanul felnevet, de ez a nevetés mesterkéltnek tűnik, idegenül hat. Közelebb lép hozzám, arcomhoz hajol. Majdnem egy fejjel lehet nagyobb nálam. – *A Kiválasztott* én vagyok!

Ez megőrült! Vagy gúnyolódik?

– Mit szórakozol velem? – vetem oda neki dühösen. Nem figyel rám. Lehajol, valamit felemel a lába mellől. Mielőtt észbekapnék, felém vág vele, és én rémülten ellököm magam az állványtól. A következő pillanatban ércesen csengve csapódik az acélnak a súlyos szekerce.

Úristen, ez tényleg megőrült!

Magához rántja a fegyvert, és ismét céloz. Ezúttal nem tudok elugrani, mégis szerencsém van. A szekerce feje mindössze oldallapjával éri a testemet; iszonyatos ütést mér gyomromra. Azt hiszem, mégsem élem túl. Mintha ketté akarnának szakítani! Összegörnyedve támolygok, aztán a tisztítószeres dobozok közé esem; az egyiknek átszakítom az oldalát; fehér por ömlik ki belőle.

A fiú mellém lép, hanyatt fordít, fekete árnyként magasodik fölém. Maradék erőmet összeszedve felrúgom lábaimat a magasba. A két bakancs a fiú állkapcsát találja telibe; még a csont reccsenését is hallani vélem, bár aligha törtem csontját. Artikulátlan hangon üvölt fel, remélem a többiek nem hallják. A szekercét elejtve arcához kap, és hátratántorodik.

Zihálva kászálódok talpra. Gyomrom egyetlen mázsás kődarab. A fiúhoz tántorgok, de ő észre sem vesz. Belebokszolok a hasába, majd a szeme közé ütök. Oldalt fordul, és térdre esik. Megragadom a zubbonyát, hogy talpra állítsam, de nincs erőm. A fiú eldől, magával rántva engem is.

Feltérdelek, és a sugárpisztolyt keresem deréksziján. Végre megtalálom, és sóhajtvá szorosán mellének nyomom a fegyver csövét. Beleeresztem az egész tárat. A kiáramló sugarakat azonnal elnyeli teste. Jó ideig nem tér majd magához, nem érez semmit...

...A siklóhoz visszatérve magammal viszek két oxigéntartályt, és két légzőmaszkot is. Még mindig támadóm körül keringenek gondolataim. Hallottam már hasonló örültekről, de azokat hamar elkapják a robotok. Egy-két hét a betegszobák egyikében, és az illető vagy meggyógyul, vagy meghal. A holttestet pedig a következő teherúrhajóval elszállítják.

Bemászom a légsiklóba, és azonnal bekapcsolom a védőernyőt. Ezután hátamra csatolom az egyik oxigéntartályt, hozzáerősítem a légzőmaszkot, de ezt egyelőre csak a nyakamba lógatom. Amikor ezzel elkészülök, körülnézek. Néhány fiú a közelemben ütlegelheti egymást; hallom a csatazajt. Ám úgy veszem észre, a raktár falai mentén is köröz néhány sikló.

Lenyomom az indítógombot, járművem sivítva lő ki. Ismét sötétben repülök, polcokon száguldva át. Hirtelen reflektor vakít el, félrerántom a kormányt; mosóporos dobozokból rakott gúlán repülök keresztül, sűrű, fehér porfelhőt hagyva magam után. Megpillantva a raktár falát, növelem a sebességet. A fal valósággal szétrobban, ahogy áttörök rajta. A fiúk odabentről káromkodva lövöldöznek utánam.

A legnagyobb sebességre kapcsolva távolodom a raktártól. Nemsokára társaságot is kapok, de nem érnek utol. Főleg, miután elsötétült a város. Az utcákat csak a bungalókon égő vörös számok világítják meg, s ez szinte semmi. Üldözőim lemaradnak, hiába villogtatják reflektoraikat. Ha figyelték volna az utat, gyorsan rájöhetnének, hová tartok. De remélem, más kötötte le őket.

Amikor elhagyom az utolsó házat is, még ötszáz méteres sík terület van előttem. Utána ott a kupola fala. Aztán megpillantom a zsilipkapu lámpáit, és az összes tartalék energiát ráadom a védőernyőre.

A zsilip mellett nem látok őrt, de nem is törődöm vele. Úgysem tudna megállítani. A belső kapu nyitva: így a külsőt lehetetlen kinyitni. Ezen a belsően bőven átfér a sikló, de a külsőt át kell törnöm. Amíg szabályosan kizsilipelnek, a Város valamennyi lakója ideérne.

Az energiamező robbanva csapódik az acélkapunak. Ülésbe szíjazott testem borzalmat rándul, a zsilip egy pillanat alatt felizzik az ütközés pontján, és a következő másodpercben visszapattanok a fémkapuról.

Nem jutottam át! A sikló úszik még néhány métert hátrafelé, aztán *leül* a földre. A kapu körül vörösén villognak a figyelmeztető lámpák, a Város különböző pontjain vészjelzők vijjognak fel, és már az *Agy* is tudja, hogy valaki megpróbált kitörni a kapun.

Lázás sietséggel indítom újra a légsiklót. Amikor a motor felsivít, nagy ívben elkanyarodom a kaputól, visszatérek a szélső házikóhoz. Ott ismét szembefordulok a zsilippel, és megismétlem az előbbi mutatványt. Az acélkapu ezúttal egy szempillantás alatt darabokra szakad az ütközéstől. A légsikló táncolva ugrik ki a szabadba, fémcseppek aranysárga záporát szórva szét. Arcom elé rántom a légzőmaszkot – kétszer is lecsúszik lángoló, verejtékben fürdő bőrömről –, és vigyorogva hallgatom a hátam mögött a vészjelzők idegtépő hangját. A kupola alól szökik a levegő!

☉ A távoli Nap alig nagyobb a többi hunyorgó csillagnál, fénye elenyészik, amíg megteszi a hatalmas utat idáig. Mégsincs teljesen sötét itt kint, mert a Ganümedész vékony légköre több fényt – és mindenféle sugárzást – ereszt át, mint például a Földé. No és persze a kupola is világít, sápadt, szórt fénnel teríti be a környéket. Egyébként éppen a sugárzások és a kisebb nyomás miatt kell a Városon kívül szkafandert viselni. Egy szál légzőkészülékkel csak néhány óráig húzhatja ki idekint az ember.

Nekem azonban ez a néhány óra is sok lesz. Nem azért, mert elfogyna az oxigénem... a két tartály együttesen négy órára elegendő, és én pontosan nyolcvanhárom perce vagyok a szabadban. Mégsem menekülök, hanem itt ülök egy szikla tövében és várok.

Amikor kitortem a zsilipkapun, automatikusan bekapcsolt egy generátor, és energiaernyővel vette körül a Várost. Úgy, mint a légsiklók védőernyői a járműveket. A Város ernyője 300 méternyire van a kupola felületétől. Energia-kupola. Jó, mi? Ezt még az új úrcirkálók sem tudják áttörni, nemhogy én pusztá kézzel!

Fogoly vagyok. Nemsokára kijönnek a fiúk a Városból, és módszeresen átkutatják a kupola és az energiaernyő közti területet. Csak idő kérdése, hogy mikor kapnak el. Néhány szikladarabon kívül semmi sincs ebben a sávban. Az ürrepülőtér hat kilométerrel odébb, a dombok mögött épült.

Most hát itt ülök alig pár méternyire az energiaernyő áttörhetetlen falától, majdnem szemben a zsilippel. Legalább szemmel tartom a srácokat... Negyvenyolc perccel távozásom után cserélték ki a kaput. Mértem az időt, mást úgysem tehettem.

Szomjas vagyok. Erőlködve nyeldeklem a nyálam, de ez nem segít. Olyan a szám, akár egy vákuumkamra. A Ganümedészen nincs víz, és ennek hiányában szerves élet sincs. Mindenféle a fagyos szelektől ostromlott kopár sziklák; ebből áll a ganümedészi táj. Nem hiszem, hogy valaha is éltek volna itt bármiféle lények. Igaz, senki nem kutat utánuk, senkit sem érdekel egykori létük. A ganümedészi emberek mással vannak elfoglalva...

Furcsa, de unatkozom. Tudom, hogy menekülnöm kellene, kitalálni, megpróbálni valamit... Legszívesebben felugranék, és rohannék, rohannék! De hová? Innen nincs tovább, ezzel pontosan tisztában vagyok. Mégis minden porcikám remeg az erőfeszítéstől, hogy ülve maradjak. Csakhogy nincs menekvés!

Egyszerre feltáruul az új zsilipkapu. A belülről kiszűrődő fény jól megvilágítja a kilépő fiúkat. Ha volna fegyverem, minden nehézség nélkül halomra löhetném őket.

Felpattanok a szikla mellől ösztönös rémületemben. Egyelőre nem vettem észre, a zsilip környékét figyelik feszülten. Ugrándoizva próbálok életet lehelni zsibbadt-fagyos tagjaimba. Aztán megpillantom a közeledő fénypontokat. Kezem megdermed a levegőben. Ezek a keleti nagy zsilipen kihozták a légsiklókat! Itt óriási hajtóvadászat lesz!

Elöttem ismét nyílik a zsilip, újabb fiúk ugranak ki rajta, lövésre kész fegyverekkel. Az első siklók is megérkeznek. Félkört alkotva biztosítják a kilépőket.

Nem várhatok tovább! Eláraszt az üzött vad rémülete. *Futni, menekülni!* Felragadom a sikló üléséről az oxigéntartályt, de el is ejtem azonnal. Úristen, ez ilyen nehéz?

Közben néhány sikló kiló a gyarapodó tömegeből, s elhúznak a szélrózsa szinte minden irányába. Dühösen belerúgok az oxigéntartályba. Az egyik sikló mintha felém tartana!

Balra tőlem, alig százméternyire kisebb sziklacsoport feketélik. Ez a vonulat szinte körbekeríti a Várost. Ebbe vajták a *Barlangot* is... Igen, a vesztőhely is az energia-kupolán belül van.

Reflektor villan rám, hasra vetem magam, és kúszva próbálom megközelíteni a sziklákat. Alattam nincs fű, csak kő és por. A reflektor fényköre ismét rám talál, majd egy sugárnyaláb is becsapódik mellettem sisteregve és port kavarva. Felpattanok, rohanok. Mögöttem valahol a légsikló, körülöttem bíborvörös sugarak. Furcsamód egyszer sem találnak el! A sziklák lassan közelednek, lélegzetem el-elakad. Hátamon a tartály egyre könnyebbé válik, mégis, mintha mázsás kődarab volna. Szemem könnybe lábad, szállongó por ragad belé.

Hátranézek. A légsikló alig háromméteres távolságból kényelmesen követ. Négyen ülnek benne, időnként utánam lönek, vigyázva, nehogy eltaláljanak.

Mit jelentsen ez? A szkafander eltakarja őket, nem tudom, kik lehetnek.

Hirtelen gyorsítanak, a sikló meglódul, és hátbataszít. Megtántorodom az erős ütestől, de nem esem el. Nem nézek hátra, tovább botladozom a hatalmas kőtömböket kerülgetve. A sikló szorosan a nyomomban. Halálos, néma játékot játszunk. A homályban egyre rosszabbul látok, zihálva kapkodom a levegőt a tartály csutorájából.

Embermagas sziklák közé kerülünk, a sikló ismét taszít rajtam. Félreugrom előle, és megfordulok, hogy szembenézzek támadóimmal. Abban a pillanatban újra megvilan a bíborvörös sugárnyaláb. Alig néhány centire a fejemtől fűr lyukat a sziklába. Önkéntelenül lehunyom a szemem.

Amikor felpillantok, ott állnak előttem; négy halványan csillogó szkafander. Körbefognak, igyekeznek a sziklához nyomni. Idősebbek lehetnek nálam, mert most én vagyok a legalacsonyabb. Egyikük megmozdul, felemeli kezét.

Megfagy bennem a vér. Lézerpisztolyt szegez rám! Ezért voltak hát bíborvörösek a sugarak. Már senki sem akar elfogni; egyetlen feladatuk a fiúknak, hogy megöljenek! Nem kell már a *Barlang* elé cipelniük, bárhol végezhetnek velem!

Megpecsételődött hát sorsom?

Kiáltani szeretnék, de torkom elszorul. A szkafanderes alak egyenesen a szemem közé céloz fegyverével.

Aztán a keze megremeg, fejét elfordítja rólam. Alighanem egyik társa mondott neki valamit. Itt az alkalom, most kellene támadnom, de nagyon jól tudom, hogy a fiú egyetlen mozdulata elegendő ahhoz, hogy kioltsa az életem.

Agyam elborul, aztán rekedten felordítok.

Minden erőmre szükség van ahhoz, hogy fel tudjak ugrani, és lábamat előrevetve gyomron rúgjam a fegyveres srácot. A lézerpisztolyt zuhanás közben sűti el, s a sugárnyaláb a szikrázó csillagokat veszi célba. Földre zuhanok, s valaki nyomban belém rúg, míg egyik társa rám ugrik. Azaz inkább belém botlik, ahogy odébb vetem magam a földön. Felmarkolom az első kezem ügyébe kerülő követ, talpra ugrok, és a rám rohanó harmadik fiú sisakjára vágok vele. Teljes testsúlyomat beleadom az ütésbe, a sisak üvege mégsem reped meg, ám a fiú hátratántorodik. Közben valaki hátulról a nyakamra sújt; fájdalom mar testembe, de nem törődöm vele. A még mindig tántorgó fiú után táncolok, gyors rúgásokat osztogatva gyomrára és hasára. Hátamon megrándul az oxigéntartály; le akarják tépni rólam. Hirtelen megperdülök, magammal rántva a hátamra csimpaszkodó fiút, úgy, hogy teste a sziklafalnak csapódik. Elereszt, mire gyomorszájon vágom, ami csak félsiker, mert a szkafandere megvédi.

Megfordulok, éppen idejében. A mögöttem álló alak feje fölé emelt kezében akkora szikladarab van, amivel minden nehézség nélkül összezúzhatja a koponyámat. Úgy látszik, egyetlen lézerpisztolyt adtak négyüknek, villan agyamba a felismerés, miközben félreszökellek a lezúduló kő elől. Már nem lehet megállítani, s nagyot csat-

tanva vágódik gyomron ütött iménti ellenfelem sisakjához, amely darabokra robban. Vér fröccsen rám, és a fiú felismerhetetlenül összeroncsolt fejével bukik földre.

Gyilkosa megkövülten bámulja társát. Egy körívrúgással magához térítem. Felém fordul, és ekkor újabb három gyors rúgást mérek bordái tájékára. Én is tanultam ám valamit a közelharcról, nemcsak Ralf! A fiú belerándul a rúgásokba, nincs ideje védekezni. Amellett végleg kikészíteném, biborvörös sugárnyaláb cikázik el mellettünk! Egy másodpercre megdermedek. A lézerpisztolyt markoló fiú a földön térdelve lövöldöz felénk, alig ötméteres távolságból! Láthatóan az sem érdekli, hogy esetleg egyik társát találhatja el. A fiú mögött egy másik tétovázik. Úgy tűnik, őt is váratlanul érte a lövöldözés, s meglepetésében elfelejti kiütni a társa kezéből a fegyvert. Vagy nem is akarja?

Nem meditálhatok ezen sokáig, mert egy balegyenes kis híján letépi arcomról a légzőmaszkot. Megtántorodom; egy lézersugár tüzes csíkot húz zubbonyom vállán. A ruhadarab rongyos ujja a gravitáció törvényének engedelmessé válik, míg a testemet fedő maradék anyag lángra lobban. A tűz egy pillanat alatt kéttenyérnyivé szélesedik vállamon. Rácsapok, hogy eloltsam, miközben ismét felém zúg ellenfelem ürkesztyűbe bújtatott ökle. Elengedem a vállamat, odébb ugrok, és újra körívrúgással próbálom távol tartani magamtól a fiút. A lángok fellobbannak zubbonyomon; s csizmám körül lézertől eltalált kavicsok freccsennek szét halk pukkanásokkal. A körívrúgás nem sikerül; a fiú bal kézzel elkapja a bokámat. Elrugaszodom a földtől, és ugyanazzal a mozdulattal kirúgok a srác felé. Csizmám a hasába mélyed, zubbonyom lángoló foszlányai szerterepülnek... Tűz égeti testemet, üvöltök.

A következő másodpercben hatalmas robbanás rázkódtatja meg a környező sziklákat. A légnyomás eltaszít ellenfelemtől; a sziklák közé dob. Bordáim mintha össze-roppantak volna az iszonyatos ütéstől, de az oxigéntartály azt hiszem, sértetlen a hátamon. Kerekre tágult szemmel bámulom a fiú bokámra fonódó ujjait, többől letépett karját, mely a lábam mellett hever. Ennyi maradt belőle, miután a lézersugár telibe találta oxigéntartályát. Egy vakító fellobbanás, aztán semmi.

Észvesztve fessegetem a holt ujjakat bokámról. Ellenfeleim elől a szikladarabok takarnak, de attól tartok, ők máris felém osonnak. Ráadásul a robbanás a többieket is idecsalja.

Felugrom, és messzire rúgom a véres kézcsonkot. Óvatosan kilesek fedezékem mögül. Sötét árnyak körülöttem. Hát ez nem sok. Várom, hogy valami megmozduljon, hiszen a két fiú itt van valahol. Semmi! Viszont 15-20 méternyire, a sziklák által körülölelt kis téren ott lebeg a légsiklójuk. A reflektor fénycsóvája fokozatosan elnyészve fúródik a sötétbe.

Cselekednem kell, mielőtt a többiek ideérnek! Csakhogy mire ezt kigondolom, öt sikló vágódik ki a sziklák közül a térre. Lassítanak, utasaik kiugrálnak, kézi reflektorokkal keresnek. Néhányan a bezúzott koponyájú holttest köré gyűlnek. Egyikük széles mozdulatokkal magyaráz. A többiek szétszélednek, a lépésben haladó siklókat kísérik, nyomokat keresve.

Újabb gyalogos fiúk érkeznek. Visszahúzódok sziklafedezékem mögé, mert néhányan erre közelednek. Összegörnyedve távozom a kőtömbök takarásában.

Nem jutok messzire; az egyik légsikló reflektora körülöttem pásztáz. Meglapulok, ám a fénykör pontosan rám csapódik. Káromkodva odébb rúgom magam, átbukva egy kisebb kődarabon. Továbbgurulok az éles zúzalékkal borított talajon. A reflektor nem talál rám, de valaki kitartóan csörtet a nyomomban, és amikor nehézkesen feltápászkodom – nincs már erőm felpattanni – kemény tárgy szorul bordáimnak.

Megmerevedem. Lézerpisztolynak túl hegyes, inkább késnek saccolom. Fogalmam sincs, hogyan került a gazdájához, talán az *Agy* osztott ki töröket is...

Eltelik néhány másodperc. Némán állunk, lassan felemelem a kezem. Remélem, jelenti társának a sikeres fogást. Akkor talán kevésbé figyel rám... Szkafoanderében nehezebben is mozog, mint én. A félelem még él bennem, de a rémületnek már nyoma sincs. Hideg fejjel cselekszem.

Azt hiszem, váratlanul csuklom össze, kissé balra tekeredve, könyökömmel előlve a fegyvert tartó kart. Ugyanakkor jobb kézzel lenyúlok, és kirántom a lábát. A fiú hanyatt vágódik, sisakja csattan a köveken. Villámgyorsan kicsavarom kezéből a tört, fél lábbal mellére térdelve. A sisakon keresztül nem látom az arcát. Gyomromba öklöz, s ekkor a szkafoanderén át mellébe döföm a tört, és ráborulok testére.

Megtettem hát! Életemben először öltem szándékosan embert. És erre nem mentség, hogy áldozatom is ezt tette volna a helyemben. Alighanem ő is megölt volna, ha néhány másodpercet késlekedem. Nincs mit egymás szemére vetnünk. Ez egy ilyen világ.

Lecsavarom a fiú sisakját. Nem nézek az arcába. Ha még nem halt meg, a légköri mérges gázok hamar végeznek vele. A levegőben csekély az oxigén százalékaránya.

A sisakra a rádió miatt van szükségem. Fejemre húzom, és máris a fülemben ordít egy dühös hang:

– Süket vagy, Robbie?!

– Ne kiabálj! – mordulok rá önkéntelenül, utólag reménykedve, hogy a rádió kellő mértékben eltorzítja hangom.

– Akkor meg ne játszd az eszed! – Szóval nem ismeri fel a hangkülönbséget. – Kicsináltad a fiút?

– Ki – nyugtatom meg sietve.

– De azért begyulladtál, mi? Hallom a hangodon.

– Gyere ide – próbálom ércesebben. – Egyedül nem tudom cipelni.

– Jó vice! Ezzel a döggel nem férek át a sziklák közt.

Beszélgetőpartnerem alighanem a siklót vezeti, remélem, egyedül.

– Csinálj már valamit a rádióval, alig hallak!

Ez a légzőmaszkom miatt lehet, de azt nem vehetem le.

– Hol vagy?

– Hol legyenek? – kérdez vissza.

Körülnézek a sisak mögül. Talán meg kellene szereznem a siklót, töprengek. Igen ám, de mire megyek vele? És főleg hová? Egyszerűen nincs esélyem. Oxigénem fogytán, az energiakupolán nem jutok át... A rettegés mintha a szívemből indulna, aztán elborítja az agyam. Reszket a szám, remeg a vértől csöpögő tört markoló kezem.

Megölnek! Elpusztulok!

Tégy valamit! – zakatol bennem a rémült sürgetés. Nem tudok másra gondolni, megbénít a tehetetlenség. Nem akarok meghalni!

– Na, mi van?! Megmondod végre, hol vegyelek fel?

– Hol?

– Ezt én kérdeztem, te hülye!

A *Barlang* rémképe ugrik szemeim elé. A tömeg. A rendfenntartó robotok karjaiban vergődő *Kiválasztott*. A sisakrádiókban hallani kétségbeesett kiáltásait, mégsem mozdul senki. A három alak eltűnik a bezáruló fémkapu mögött. A kiáltozás másodpercek múltán megszűnik, mintha késsel vágták volna el a hangot. A kapu feltárul, a robotok kilépnek. Egyikük némán a magasba emeli a *Kiválasztott* letépett szkafoanderét, amelyben idecipelték a szerencsétlen fiút.

És a tömeg lelkesülten felüvölt. A sisakrádió sikoltozva tiltakozik a megpróbáltatás ellen... Saját magadat hallod vagy mások ordítását? Szemeidre vörös köd ereszkedik, halványan érzed, le kellene dobnod a sisakot, és elfutni, futni messzire. A tömeg azonban visszatart. A tömeg, amely szinte eggyé válik a pillanatokig tartó mámorban.

A *Barlang*... Fejem tompán lüktet, nem látom a sziklákat, a *Barlang* képe lebeg előttem. Elindulok.

– Felelj már, Robbie! Nem hallod?!... Mi van veled, te állat? Ha így folytatod, te leszel a következő *Kiválasztott!*

Átlépelem a kisebb-nagyobb köveket. A *Barlang* nincs messze...

... a *Barlang!* A *Barlang!* Nem nézek se balra, se jobbra. Itt van hát előttem! Tekintetem megigézve függ a hatalmas, magányos sziklatömbön. Mint valami király, alattvalói körében. A környező sziklaláncolat eltörpül mellette. Jókora, kör alakú térség közepén áll, méltóságteljesen felmagasodva. Háta sem csupasz – kőcsipkék díszítik királyi palástként, de majdnem olyan meredek, mint a komputerközpont toronyházának függőleges fala. Egész terjedelme sem lehet több, mint a toronyházé, és ha valaki elgondolkodna ezen, rájönne, hogy a *Barlang* hossz- és keresztirányú méretei igen csekélyek lehetnek.

A fémkapu beleolvad a sötét sziklába, mindössze a kapcsolótábla vörösén izzó nyomógombjai jelzik hollétét. Nem látom a két rendfenntartó robotot; lehet, hogy ma nem őrzik a kaput?

Megtorpanok, immár a sziklák alkotta körön belül. Lassú mozdulattal leemelem fejemről a sisakot, és félrehajítom. Koppanva ütődik a köveknek, majd elgurul. Utoljára nézem kívülről a *Barlangot*, a fenséges sziklatömböt. Mit rejthet magában? Talán a *Kiválasztottak* boldog világát, ahonnan szánakozva figyelnek minket...

Nyugodt léptekkel indulok a kapcsolótáblához. Vállmagasságban építették az acél kapufélfába. A kapu talán két méter magas, és három méter széles lehet.

Rátenyerelek a vörösén izzó gombra. Fénye zöldre vált, valahol diszkrétén felzúg egy motor, és a kapu megmoccan. Abban a pillanatban hátam mögül lézersugár csapódik a sziklába.

Rémülten ugrom félre. A tér szélénél egy szkafanderes alak áll, fegyverrel a kezében. Huszonöt-harminc méter lehet köztünk a távolság. Ismét lő; földre vetem magam. Mögöttem a kapu szárnyai szétválnak, hogy becsússzanak a sziklába. A középén szélesedő résen már beugorhatnék a *Barlangba*, mégis habozom... A nyílás egyre tágul. Odabent is sötét van.

Aztán mégis felugrom, hogy bevessem magam. A lézer újra felvillan, égető fájdalom hasít meztelen bal karomba! Egész testem belerándul, felüvöltök. Tántorogva igyekszem berohanni a *Barlangba*. Tűz marcangolja a húsomat, vér folyik bőrömön.

Semmit sem látok, sötétebb van, mint kint. Balra ugrok, el a nyílás elől. Falba ütközöm, kimerülten roskadok a tövébe. Enyhe borzongás fut végig rajtam a rücskös, nedves szikla érintésétől.

A kapu szárnyai teljesen eltűnnek rejtekhelyükön. A motor zúgása megszűnik.

Nincs erőm rettegni a rám váró ismeretlentől. Halál? Nem tudom... Ha ez vár a *Barlangban*, aligha lesz kellemes. Van egyáltalán kellemes halál? Sebeim sajognak, a lézer tüze karomban lüktet. Jobb így meghalni?

A bejárat előtt derengő homályt eltakarja valami. Reflektor villan, a fénykör végigszalad a szemközti falon, aztán megállapodik a *Barlang* közepén. Mi lehet az?

Szkafanderes üldözömet is ez izgathatja, mert belép a kapun. Mozdulatlanul figyelek. A fénykör egy talajba vágott nyíláson nyugszik. Nagyjából kör alakú, átmérője két-három méter lehet. A fiú óvatosan közelít feléje. Lábai alatt kavicsok csikorognak. Nem néz körül, és ez a szerencsém.

A váratlan zajra mindketten összerezzenünk. A fiú elővigyázatos volt; bekapcsolta a sisak külső mikrofonját.

Villámgyorsan körbevilágít, aztán rohanni kezd a bejárat felé. A motor indult el, és a kapuszárnyak most egymás felé csúsznak.

Első reakciómban én is felugranék, hogy meneküljek. De visszahanyatlak, hiszen én ide jöttem.

A fiú kiugrik a szabadba, vissza se néz, úgy fut a sziklák felé. A kapu szárnyai egy utolsó csattanással összezárulnak, a motor leáll.

Egyedül maradok.

Nehézkesen talpra küzdöm magam. Néhány pillanatig a falnak támaszkodom, aztán erőt véve magamon elindulok a lyuk felé. Vaksötétben botorkálok, bízva abban, hogy nem zuhanok bele, ha elérem. Lábam mellől hirtelen sziszegő hangokat hallok. Megtorpanok, arcomat és karomat alulról, számtalan nyílásból előtörő légáramlat simogatja.

Első gondolatom, hogy mérges gáz! De miért szivattyúznának ide mérges gázt, amikor különben is belélegezhetetlen a levegő? És kik? Emberek, akik tudnak jelenlétemről vagy közönséges automaták, mert a programjuk ezt parancsolja?

Tovább botorkálok. Lábammal tapogatom ki a nyílás szélét. Meredek lépcsőt érzek. Rálépve pillanatnyi habozás után indulok lefelé. Talán jobb is, ha most nem gondolkozom.

A sziklába vájt lépcső egy csőszerű alagútban fut. Az orromig sem látok; nem tudom, a következő lépésnél nem zuhanok-e szédítő mélységbe. Törömet övembe tűzöm, tenyeremmel a nyirkos falat tapogatom. Érzem, elfordul a lépcső, kanyarodik az alagút. Lent a távolban vörös pontot pillantok meg.

Az utamat elzáró kapu mellett ugyanolyan kapcsolótáblát szereltek fel, mint a *Barlang* kapujánál. Ez az acéllap azonban a mennyezetbe húzódik vissza, amikor megnyomom a vörös gombot.

Az előtörő fény valósággal mellbe vág, elkápráztat. Mégis tovább lépek, nehogy bezáródjon előttem a kapu.

Fényesen kivilágított teremben találok magam. Fehér műanyaggal borított falak, fekete gumipadló, középen három mennyezettartó oszlop. Balról keskeny folyosó indul a felirat szerint az ürrepülőtérre, velem szembe a raktárakhoz, jobbról pedig a központba.

Sehol egy lélek. Ez furcsa. A falakon nem látok kamerákat. Kíváncsiságom uralja tetteimet, amikor a központba vezető folyosóhoz osonok. A nesztelenség nem sikerül, a gumipadló ellenére sem. Talán ez okozza vesztemet, mert:

– Leveheted már a légzőmaszkot, Tim – mondja egy hang a fejem felett. Rejtett hangszóró. Amint az ijedtségtől magamhoz térek, azzal nyugtatom magam, hogy nem hozzám szóltak.

Kilesek a sarok mögül, és a megdöbbenéstől földbe gyökerezik a lábam. A folyosó hosszú és egyenes. Összesen két ajtót látok. Az egyik a végét zárja le, a másik úgy félúton töri meg a fal vonalát. Ez utóbbi előtt egy katona áll! Legalább harminc éves! Testén zöld egyenruha feszül, vállán átvetve egy sugárvető, oldalán lézerpisztoly.

A férfi felém fordul, arcán barátságos mosollyal int. Nem mozdulok.

– Gyere csak bátran! – mondja az iménti hang – azt hiszem, nőé – felettem. – És ha nem akarsz megfulladni, vedd le a maszkot. Számításaink szerint az oxigéntartályod kimerülőben van.

A katonán nem látok légzőkészüléket, így hát lassú mozdulatokkal lehámozom magamról a maszkot. A férfi érdeklődéssel figyelni tevékenységemet.

– Gyere! – kiáltja végül. – Várnak rád.

Bizonytalan léptekkel indulok felé. A maszk a nyakamban lóg, bármelyik pillanatban arcom elé ránthatom. Ujjaim a tör markolatára fonódnak.

– Megsebesültél? – kérdi, amikor melléje érek. – Ott majd segítenek! – A folyosó vége felé int, szerencsére lassú, kiszámított mozdulattal. Ha gyorsabb mozgású, azonnal nekiugrok. Nem mozdul helyéről, úgy látszik, ör. Egyébként tizedes, a rangjelzéséből ítélve.

Amíg elérkezem a folyosóvégi ajtóhoz, hátamban érzem tekintetét. Valami kivégzőosztag lehet az ajtó mögött, gondolom, amíg kitáruul előttem.

Belépek.

Mögöttem hangtalanul zárul be ismét.

Előttem az apró szoba. Bár lehet, hogy csak zsúfoltsága miatt hat kicsinek. A falak mentén konzolok, képernyők – amelyek a Város különböző pontjait mutatják – és ezernyi egyéb műszer. Mellettük négy szék.

És négy ember. Egy nő, három férfi. A nő fiatal, nagyon csinos. Lepelszerű, rózsaszín ruhát hord. Valahogy más, mint a képernyőkön látott nők.

Az egyik férfi már őszül. Tábornoki egyenruhát visel. A másik kettő civil.

Zavarban vannak.

Én is.

Végül a nő szólal meg.

– Azonnal itt lesz a medicinrobot... Nagyon fáj? – lép hozzám, hogy megérintse a lőtt sebet. Abban a pillanatban megrándul sebesült karom; magamhoz ragadom a nőt. Néhány centivel magasabb tőlem. Sikítani próbál, de szájára tapasztom tenyeremet úgy, hogy egyúttal fejét is hátrafeszítem. A következő másodpercben nyakán a tör.

– Mindenki a helyén marad, vagy elvágom a torkát! – vetem oda a megkövült férfiaknak. A tábornok felé intek. – Oldja le a derékszíját, és rúgja ide a pisztolyával együtt!

Némán engedelmeskedik, ám a fiatalabb civil nem állja meg szó nélkül:

– Beszéljünk értelmesen, Tim! Mi a barátaid vagyunk...

– Kuss! – mordulok rá, miközben lábammal közelebb húzom a lézerpisztolyt.

– Nyugodj meg, fiú – mondja a tábornok, óvatosan gesztikulálva. – Anna, ne morogjon! Kérem, a saját érdekében!

A nő megvonaglik, rémülten kikerekedett szeméből ide-oda repked pillantása. Nem próbálja kezeit használni ellenem; alighanem felfogta, hogy egyetlen mozdulattal átvághatom a torkát. Különös illat úszik orromba; megborzongok.

– Hogy lehet innen kijutni? – kérdezem.

– Sehogy – vágja rá az idősebb civil. Túl gyorsan.

– A bázis tele van az embereimmel – próbálkozik a tábornok.

– Érdekes, én csak egyet láttam.

– A többiek az ürrepülőtéren várnak – mondja. – Ide figyelj, engedd, hogy mindent megmagyarázzunk! Hallgass végig, utána elmehetsz, ha akarsz.

– Feleslegesen húzza az időt! Utoljára kérdelem, hogy jutok ki innen?

– Hová mennél? Bárhol rád találunk, nem bújhatsz el. A katonáim pedig nem fognak tétovázni.

– Ez a nő velem jön!

– Akkor ő is meghal veled együtt. Amint kiteszed innen a lábad.

– Ez mindenre elszánta magát – suttogja a fiatal civil.

– Fogja be a száját, Gratt! – förmed rá a tábornok. – Maga mindig sokat beszél!

– Ha meghallgatsz minket, tús nélkül is elmehetsz – mondja az idősebb civil.

Még mindig az időt húzzák! De már nem tudom sokáig tartani a nőt.

– Emeljék fel a kezüket! – parancsolom. Amikor engedelmeskednek, eltaszítom magamtól a nőt, de nem közéljük lököm, nehogy a zürzavarban rám vesse magát egyikük. Túlságosan közel vagyunk egymáshoz.

Felkapom a földről a pisztolyt. A Gratt nevű férfi a nyakát fogdosó nő felé indul, aki nagyokat nyelve támaszkodik a műszerpultnak.

– Maradjon a helyén! – fenyegetem a fegyverrel a fickót.

– Kis vadállat! – sziszegi felém a nő.

– Nem így szoktak bánni a hölgyekkel! – morogja Gratt.

– Ez a kölyök még nem is látott élő asszonyt – véli a másik civil.

– Képzeld, láttam – vetem oda ellenségesen. – Kétéves koromig.

– Nem úgy nézel ki! És mi még meg akartunk menteni!...

– Asszonyom, ön is hibás abban, ami történt – áll mellém a tábornok. Mármint elviékben.

A nő dühösen fordul feléje.

– Védje csak, tábornok! Hátha halomra gyilkol minket!

– Elég legyen! – kiáltok rájuk. – Az előbb mondani akartak valamit, hát tessék.

De gyorsan, mert ha sokáig húzzák az időt, esküszöm, kilyukasztom a bőrüket!

Elhallgatnak, tétován néznek egymásra. A nő dühösen forgatja a szemét.

– Na mi lesz? Megnémultak?

A tábornok megköszörüli a torkát.

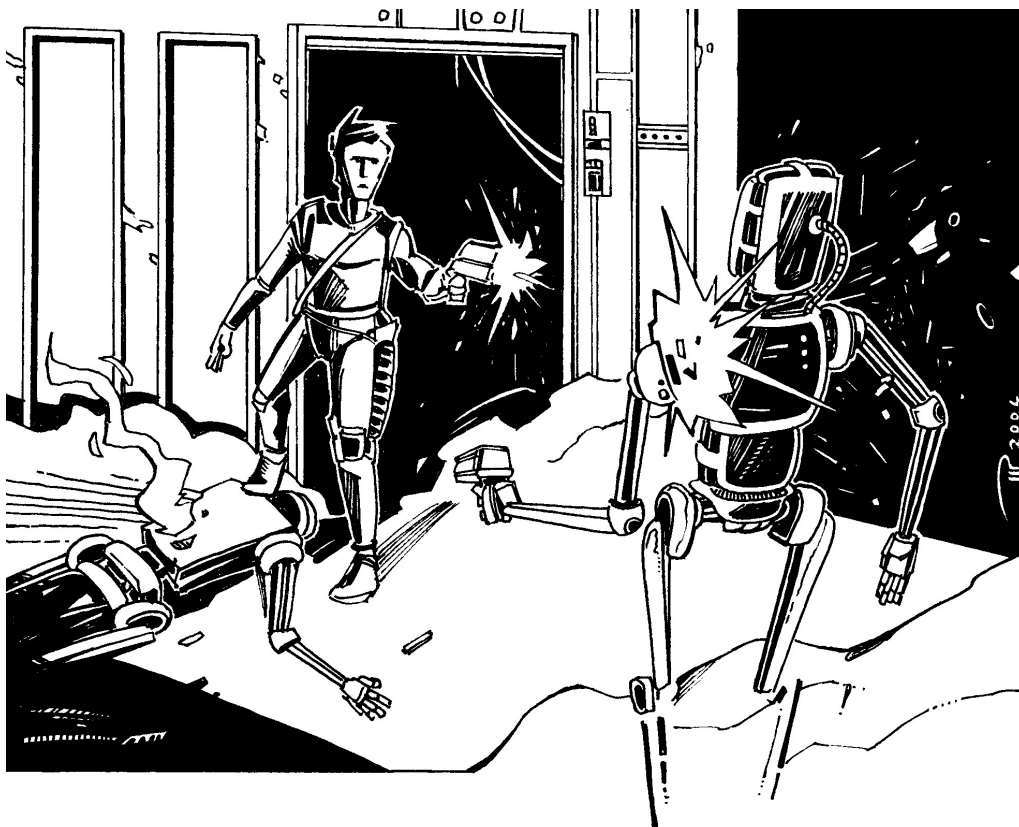
– Hosszú történet ez, Tim. Régen kezdődött... Harminckét évvel ezelőtt katonai puccs áldozata lett a Föderáció kormánya. A Hadsereg néhány nagyravágyó, magas rangú tisztje Andre Pryees vezetésével magához ragadta a hatalmat. A régi kormány tagjait meggyilkolták, híveiket üldözték. Pryees kikiáltotta magát a Föld Császáranak, katonai diktatúrát vezetett be. A Hadsereg azonban nem volt egységes, napirenden szepeltek a kisebb-nagyobb lázadások. Pryees biztos alapon nyugvó katonaságot akart, ezért létrehozott egy különleges kiképzőbázist. Távol a Földtől, itt a Ganümedészen titokban kiürítettek egy kutatóállomást, és helyén felépítették a Fiúk Városát. Hatszáz kétéves fiúgyermeket szedtek össze nevelőotthonokból, és olyan szegény ördögöktől, akik jó pénzért hajlandók voltak megválni fiaiktól. Kialakították az emberkereskedelmet... Minden évben vásároltak gyerekeket, akiket aztán ideszállítottak, hogy tizenhét évesen át képezzék őket. Mint hajdanán Spártában. Csak itt robotok az oktatók... de azt hiszem, ezt felesleges részleteznem. Húszéves korukra a fiúk elsajátítottak minden szükséges ismeretet. Feltétlen és vak engedelmességgel követték leendő tisztjeik parancsait.

A császárság azonban nem tudta ellenőrzése alatt tartani a Naprendszer minden zugát. Pryees ellenségei a Phoboson, a Mars holdján találkoztak, s gyűjtötték erejüket a végső leszámolóhoz... A harc néhány hete fejeződött be. Pryeest száműztük, és újra megalakítottuk a Föderációt. A Hadsereget átszervezzük. Egy, a mi oldalunkra állt tiszt felfedte a Fiúk Városának létét. Azonnal iderepült egy különítmény a vezeté-

semmel. Magunkkal hoztuk Anna Malli pszichológust – mutat a sápadt nőre –, Sven Virtanent, az új oktatási minisztert – ez az idősebb civil – és Anthony Gratt-et, a Világtévé egyik szerkesztő-riporterét. Annak a tisztnek az útmutatása alapján megtaláltuk ezt a föld alatti központot. Az ötfőnyi személyzetet elfogtuk, és figyelni kezdtük a Város életét. Először arra gondoltunk, felszámoljuk az egész bázist, de felvetődött a kérdés: mi lesz veletek?

A tábornok elhallgat, és jelentőségteljesen a pszichológusnőre néz. Anna Malli dacosan állja pillantását. A csend kellemetlen, a levegő feszültséggel telik meg. Virtanen, a miniszter megérti a néma párbeszédet.

– Azt hiszem, jobb, ha én folytatom – néz rám, de aligha vár választ. – Nos, azt már az első órában megállapítottuk, hogy békés földi életre alkalmatlanok vagytok. A 19-20 éveseknek már nincs önálló személyiségük, olyanok, mint a robotok. Viszont erőszakosak, durvák, és ilyen alakoknak nincs helye az emberi társadalomban.

Arra gondoltunk, keresünk egy fiút, akit a gépeknek nem sikerült katonának nevelniük. Akiben még élnek emberi érzések... Felvettük a kapcsolatot a Város központi komputerével, az *Aggyal*. Ekkor ismerkedtünk meg a *Kiválasztottak* fogalmával. Ezek a fiúk valamilyen oknál fogva nem alkalmasak arra, hogy majdan a Hadsereg tagjai legyenek. Az *Agy* 16-17 éves korukig próbálja nevelni őket, és ha ez idő alatt nem jár eredménnyel, a fiúkat likvidálni kell, hogy ne züllessék a többieket. Erre szolgál az ünnepélyes hajtóvadászat, amely során azonban nem ölik meg a *Kiválasztottak*. A kivégzést a *Barlang* személyzete végzi el... Nem, nem azzal a gázzal, amely a *Barlang*

talajából áradt. Az egészen egyszerű oxigén volt, mivel a *Barlang* egyetlen hatalmas légszilip. Az a fémajtó a lépcső aljában csak azért nyílt ki neked, mert a légtérben már oxigén volt, és a mérges gázokat kiszivattyúztuk.

Megdermedek. Ez az ember ismeri a gondolataimat! Erősebben szorítom a lézerpisztolyt, de Virtanen nem engedi, hogy elárasszon a rémület. Tovább beszél.

– A következő *Kiválasztott* te lettél volna. Sokat vitatkoztunk arról, megengedjüke az embervadászatot? Végül beleegyeztünk, mert meg akartuk ismerni a viselkedésedet veszélyhelyzetben. Sajnos, ezzel hibát követtünk el... Utasítottuk az *Agyat*, hogy helyeztessen el rajtad egy medicinrobottal pszichoszondát. Persze, erről te mit sem tudtál. A szonda közvetítette adatait, és mi minden gondolatodról tudtunk, miközben tetteidet néztük... Hát igen, értek meglepetések. Amint veszély fenyeget, valóságos vadál... khm... oroszlán leszel. Tudjuk, vannak társaid, akik *békeidőben* is így viselkednek. Nos, erről mindannyiótoknak le kell szoknotok. Ilyen állapotban az új Hadsegregben nem szolgálhattok. Meg kell változnotok. Az átnevelésben pedig te fogsz nekünk segíteni, ha... ha vállalod. Hiszen te... te jóval emberibb vagy!

Szép szavak, de vajon igazak is? Bár ami a pszichoszondát illeti...

– Ezért akartak megölni? – szegezem neki a kérdést.

Nem jön zavarba.

– Senkit nem akartunk megölni! Már a raktárnál történtek után szerettük volna leálítani a hajszát. Csakhogy az *Agyban* már futott a program, és ebbe nem engedett minket beleszólni. Amikor áttörted a zsilipkaput, veszélyessé váltál a Városra nézve. Az *Agy* el akart pusztítani! Mindenáron. Ezért is osztotta ki a lézerpisztolyokat. A kupolán kívül ráadásul kikerültél a kamerák látószögéből, így nem mindig tudtuk, merre jársz.

Sok nekem ez a história egyszerre. Kényelmes volna elhinni, de mi van, ha ez valami újabb teszt?

– Leereszthetjük már a kezünket? – kérdi szelíden a miniszter.

Mit tegyek? Vajon tényleg tele van az űrrepülőtér katonákkal? Ha szerezhetnék egy naszádot... A világűr végtelen! Méghogy átnevelés?!... Vadállat, én?! Mi más tehettem volna?...

Ebben a pillanatban nyílik mögöttem az ajtó. Megperdülök. Egy medicinrobot repül el mellettem, csattanva ér földet. Alkatrészek gurulnak szerte. Felemelem a lézerpisztolyt.

Öt férfi ugrik a szobába.

– Fel a kezekkel! – ordítja az első, egy bajuszos. Furcsamód nem nekem, hanem foglyaimnak. Kissé bambán torpan meg, amikor megpillantja a már magasba emelt kezeket. Lézerpisztolyt szorongat, mégsem lövök rá. Egyik társa kezében sugárvető. A többiek fegyvertelenek.

Végre észrevesznek. Köztük és iménti foglyaim között állok.

– Segítünk akadt, fiúk – szólal meg a bajuszos idegesen vigyorogva.

– A *Barlang* volt személyzete – mutatja be őket Gratt.

– Pofa be! – recsennek rá ketten is.

– Te vagy a *Kiválasztott*? – mutat rám a bajuszos.

– Ugyan, Battini – szól a tábornok. – Az űrrepülőtéren hatvan katonám áll fegyverben. Nincs esélyük ötüknek!

– A maga katonái! – kiáltja gúnyosan a bajuszos. – Ezt a tizedest is a folyosón egy szempillantás alatt elintéztük... A Város háromezer harcosával elsöpörjük magukat! Az új demokráciájukból nem lesz semmi. Visszaállítjuk Pryees hatalmát!

Igazat mondott volna a tábornok?... Bár lehet, hogy az új kormány sem jobb a réginél. És lehet, hogy ez is színjáték...

– Te meg add át a fegyvered Joe-nak – veti oda nekem a bajuszos Battini. Nekem, aki egy perce még élet és halál ura voltam e szobában!

Szeplős, vörös hajú férfi lép felém. Arca rezdületlen, nem mutat érzelmeket. Ismét hallani vélem a miniszter szavait: *A kivégzést a Barlang személyzete intézte...*

Hátamban érzem foglyaim tekintetét. Talán szuggerálni próbálnak. Ha belegondolok, egy egész Galaktika sorsa függ tőlem. Milliárdnyi ember jövője... *Hülyeség!*

Mintha Joe hamarabb megérezte volna szándékomat, mint ahogy elhatározom magam. Szeme elkerekedik, kezével tétova mozdulatot tesz. Feléje nyújtom a pisztolyt a markolatnál fogva, ráemelve csövét. És megnyomom a kioldógombot.

A sugárnyaláb a férfi mellkasának közepébe fúródik, s Joe lassan összecsaplik. A négy támadó megkövülten bámul. Battinit veszem célba, a sugár azonban a falat perzseli meg.

Hasra vetem magam; sebesült karomba fájdalom nyilall.

Foglyaim szétszpriccelnek. A tábornok egy széket vág a négy férfi közé. A sugárvetős támadó a falnak szédülve a mennyezetbe lő. Beton- és műanyagtörmelék zuhog ránk, por kavarog. A következő pillanatban a lézerrel leborotválom a férfi fejét. Vére társaira fröccsen, koponyája Anna Malli felé gurul a padlón. A pszichológusnő sikoltozik, s ez némi elégedettséggel tölt el. Battini a tábornok vállába lő, mielőtt az újabb széket hajíthatna felé. Aztán Battinit is eléri végzete: a lézersugár hasát metszi fel. A férfi üvöltve görnyed össze. Két fegyvertelen társa felemelt kezekkel kiabál.

– Ne lőj!

– Átkozott gazemberek! – Ez persze a tábornok. Vállából ömlő vére átítatja a zubbony ujját. Gratt a pszichológusnőt csendesíti.

Felállok a lézerpisztolyt szorongatva.

A kivégzést a Barlang személyzete intézte...

Battini térdre hullva nyöszörög. Még mindig markolássza pisztolyát. Hozzálépek. Felemeli fejét. Szemeiben megvetés ül. Felnyög, aztán lábam elé köp.

Kivégezte... kivégezte... – lüktet agyamban a szó. Összehúzott szemmel nézem a férfit, és homlokára szorítom a pisztoly csövét.

Valaki a vállamra teszi a kezét. A miniszter.

Egyetlen apró mozdulat. Sajog a koponyám. Szétlövöm Battini fejét, s a kéz meg-rándul vállamon. Szakadt zubbonyomon Battini szennyes vére csurog.

A két támadó halálos rémülettel mered rám. Rájuk szegezem a fegyver csövét.

– Ne lőj! Ártatlanok vagyunk! – remegő szájjal kiabálnak.

– Vegyék már el a pisztolyát! Istenem, mindannyiunkat megöl... Magukat is!

Nyomorultak.

A kéz súlyosan nehezedik vállamra. Földre ejtem a fegyvert, és megfordulok. Négyen néznek rám, várnak valamire. Eszembe jut az örült srác a raktárban. A többiek. Ré, Lars, Artek és Paul. Gombóc van a torkomban, bágyadt vigyor ül ki arcomra, ahogy megkérdem:

– Hogyan akarják elkezdni azt az átnevelést?